



HALÁSZ ISTVÁN

VÁGY ÓCEÁN

Halász István

Vágy óceán

(válogatott versek)

ISBN 978-615-00-2685-5

Copyright by Halász István 2018
Minden szerzői jog fenntartva.
A borítótervet készítette: Ötvös Diána

A szerelem az érzelmek kvintesszenciája, hihetetlenül komplex, mégis végtelenül egyszerű és tiszta, olyan, mint a hegyek tetején szikrázó örök hó, vagy a források kristályos vize.

Úgy...

Miként vándor madarak lármája,
lassan csendesültél el szívemben
- ám csak valóságod veszítettem,
Te lettél létem hangtalan árnya.

Kísérsz és nem adlak feledésnek,
bársony emlékszirmokkal takarlak,
bár álmommal egyedül maradtam,
sose múlsz, bennem rejtőzöl mélyen.

S néha-néha, éjfél bús idején,
mikor égis nyújtóznak a hegyek,
láztalan testem és mégis remeg,
ahogyan nyárfán rezdül a levél.

Hiányod szelíd sóhajjal rebben,
már nem kínoz viharok vak dühe,
lángjaid sem égetnek. Halk tüzed
fénye, őrlángként lobog felettem.

(2015. november 5.)

November

Bíborszínű zsarátnokként avar
szőnyege terül a fák közt szerte,
s zúzmarát sóhajtó reggelekre
hártyásan feszülnek szelíd tavak.

Köszöntlek November, érkezésed
öröm nékem. Bár lustán ásítóz'
a Nap, s omlanak zsenge pázsitok,
teljes valómmal mégis most élek.

Érintésed úgy simul vállamon,
mint hű kedves keze. Ha ecsetem
lenne, megfesseném véle csended:
a mulandót, melyben nincs fájdalom.

Emlékezem egy tűnt Novemberre,
mi hulló Őszben álmodott Tavaszt
- szívemben édes-bús forrás fakad:
mintha megint az a "Tavasz" lenne.

(2015. november 19.)

Ha eljössz...

Tenger ringatta könnyű csónakon
ha eljössz, életem megint víg lehet.
Ott várok Reád, hol parti szirteken
ezüst permetté válnak hús habok.

S ha érkezel, örvendezem Neked,
miként madarak a hajnali fénynek -
sarodat hogy méltatlan por ne érje,
sziromból hintek bársony szőnyeget.

Csókom pecsét lesz hű szövetségen
- karom oly szent lánggal ölel Téged,
hogy érezd, sosem engedlek el többé.

Messze tűnnek hittelen reggelek,
s ahogy éj szárnya illan hegyeken,
nincstelenségem is úgy válik köddé.

(2015. november 17.)

Csillagszonett

Létezésed bűvös, szikrázó gyémánt
lelkemen. Szelíd, sejtelmes zene,
mely ha árad - mit járnok kellene
- sejlik az út és elmerengék némán.

Másik égbolt, másik világegyetem:
szűz, s érinthetetlen csillagzatod.
Csak révült, ábrándos pillanatok
hevén nagyít valósággá képzetem,

szemeim mégis vonzza e tünde fény,
sóhajom Tenálad kering vágyón.
Halkan lüktet egy élhetetlen remény,

mit a vak szürkeség lassan eltemet,
s fázom, mint dermedt levél az ágon,
mikor hideg könny csordul bús fellegen.

(2015. november 21.)

Dermedő világ

Szikrázón reszketnek a reggelek,
a Napsugár halódó, gyöngé fény.
Úgy kellene most egy lágy ölelés,
mielőtt fagyott jégcsappá leszek,

mint hulló vízcsepp tetőszegélyen.
Zord éjekre borongva jó nappal -
viharok tépáznak bőszen haraggal,
erőm fogytán, nincsen menedékem.

Kopár kertemen nem nyílik virág:
tövist, bogáncskórót zörget a szél,
közel'g, s nemsoká beköszönt a Tél
- köröttem jéggé dermed a világ...

(2015. november 27.)

Levél a távolba

Tudom, régen nem hallottál rólam,
itt van hát holmi csekély levélke,
ám ne számíts bölcs elmélkedésre,
mit írhatok, mind közhelyes szólam.

Szótlan, szürke napok járnak erre,
béklyón vergődő semmi kis parány
vagyok, s a torkom szorító magány
úgy omol rám, mint temető csendje.

Látod, elvesztem Tenálad nélkül:
hűlt parázsnál melengetem kezem,
sivár, s oly kemény éji fekhelyem,
testem tetszhalott közönybe révül.

Szemeim lehunyva Téged vágylak,
hogy menedékem lehessen karod;
vagy koldussá tégy, ha úgy akarod.
Hírvivőm a szél, véle küldj választ...

(2015. december 19.)

Crescendo

Miként testem átszövő vércörök
dús árama, Magad Vagy az élet;
úgy alkotsz bennem örök egészet,
akár föld méhén a kicsiny rögök.

Téged vágylak, amikor láz gyötör:
ajkaid hűsét, hogy szomjam oltsam;
arcod rózsáját, mely szirmát bontva
szemnek, s léleknek egyaránt öröm.

Mind a mélység, mit rejthet érzelem
- a halk csermely, a forrongó láva -
Te Vagy; titkoknak misztikus lángja,
mit nem fejt meg halandó értelem.

S magamban én, egy esendő senki.
Sodornak komor, hömpölygő vizek,
nincs egyebem, mint lázadó szívem,
mely még akar, még tudna szeretni.

(2015. december 25.)

Január

Köd lepte utakon, ezüst fátyol
rejteken a fák álmatag állnak,
sóhajuk - az új Tavaszra várva -
ködmadárként lebben át a tájon.

A föld csillám-köntösbe öltözött,
szűz fehérbe; a napfény is bujkál,
s mint lopakodó kísértet, úgy jár
ott fenn a súlyos fellegek fölött.

Emlékszem, ilyen volt az a Tél is
- lelkemen fonódtak édes láncok -
a szélben száz kis hópihe táncolt,
s én szárnyaltam velük fel az égig.

Évek múltak el, időnk mint szalad:
még lélegzem és a szívem dobban,
de már minden oly hideg, valótlan.
Mondd miért, s hová tűnt a pillanat?

(2016. január 7.)

Törjön hát...

Őrizzelek még, vagy engedjelek,
kevésbé miképp senyved a lélek?
Döntennem kell, akármin is félem
a vihart, s moraján megremegek.

Haragost közeleg szilaj szélvész;
vágy szőtte álmok búcsút intenek
és bármi' fájó, csodák nincsenek,
nem marad más: hamu és sötétség.

Gyilkos fájdalom, ezernyi kérdés,
pusztulni ítélt, sorvadó remény -
a végzet törhetetlen, s oly kemény,
a múlásban nincsen semmi szépség.

Hamván halódón csillan a parázs
és látod, elfogytak mind a lépcsők;
kimondani nem könnyű a végsőt:
de törjön az a "százszor-tört varázs."

Ahogy magnóliák szirma lebben,
s édes illattal utólszor' bágyaszt,
nézve a fényben mint úszik lágyan;
sóváran és mégis szelíd csendben.

Mikor az út tovább már nem vezet,
a dac, büszkeség, a konok bírvány,
mindahány esendő, s fölös hívság,
elbocsát'ni így kell. Csak így lehet.

(2016. január 10.)

(Idézett rész Ady Endre: Elbocsátó, szép üzenet)

Nem számolom...

Hányszor kelt fel és hullt alá a Nap
hány perc volt, mennyi lélegzetvétel,
hányszor küzdöttem meg jeges Téllel,
Tavaszz hányszor éledt, míg vártalak.

Hányszor szállt hívó dalom a széllel
- gyötrődőn vágyva a lehetetlent -
s hányszor néztem néma-tehetetlen,
mint foszlanak szét csalóka fények.

Mikor már remény és hit se maradt
bennem és áldásnak tűnt a nemlét,
rezdületlen napok roppant csendjén
feldobbant szívem, mert élni akart.

Ha kísértesz, olykor még álmodom
Rólad, s lángot gyúlaszt égi tűzzel
az ifjúság, mely oly messzi tűnt el.
Hányadszor? Régóta nem számolom.

(2016. január 24.)

Valse triste

Elcsendesültek a fények, habár
a régi dallam ha bús táncra hív,
titokban lázad és lobban a szív,
de kinek és mit számít ez ma már.

Botor, ki mereng semmiségeken,
gyermekként sirat olvadó havat
és messzire tűnt álmatag nyarat;
ősi bölcsesség, mégis ezt teszem.

A lét múlik, éjre éj, s napra nap
jó; időfámon fáradt szű perceg,
de az egykor elveszített percek
varázsukkal még fogva tartanak.

Fájón csendül vissza a búcsúszód
és néha - bármi' csalóka lázkép -
álmodozom, hogy lehetne másképp:
hogy eljössz és többé nem búcsúzol.

(2016. február 13.)

Áhítat

Titokban és oly áhítva csodállak,
bennem mély, zsongó alázat éled;
arcod sejlő fény az esthomályban,
s félek, szétfoszlik, ha érintenélek.

Talán a gyermek, aki a szivárványt
látja, ámul így, álmatag szemmel,
s rejti íriszén, mint becses látványt,
hogy szépsége elmúló ne lehessen.

Ó, bár lehetne és kaphatnék szárnyat,
hogy e perc mámorán éterig szálljak
Véled, hol bilincs nem köthet többé.

Két szív, két dallam szelíden és tisztán
fonódna egygé fenn, csillagok hídján,
s mint egy himnusz, kering'ne örökké.

(2016. március 10.)

Tengerszem

A bércek jég-kék tengerszem tava
rejtí úgy titkát sejtelmes mélyen,
mint én rejtlek időtlen szépségben
Téged, s a régi, szerelmes Tavaszt.

Velem vagy ébenfekete csendben,
ha csillag-űr hűs parazsa lobban,
s holdezüst olvad tengerhabokban
- suttogva kísérsz: érinthetetlen.

S viszlek vállamon reszketve, fázós
hajnalok ösvényén, talpig vasban;
a szívem ritmusán dobogsz halkan,
mint alvó remény, ébredni vágyón.

Gyűrt hit hálóján verdes a holnap,
faggatom tükrét kérd've, mit érlel,
s várok: talán még egy érintésre,
mely emlék'imben békévé old majd.

(2016. március 18.)

Fata morgana

Ellobbant a Nap, fekete, nyúlós,
massza az est. Felhőknek ölében
bágyadtan ejtőzve les az újhold,
körbe csillag-nyáj legel kövéren.

És közöttük fénylő tisztán ragyog
az, mi Tiéd lett volna, s az enyém,
de az esély csak képzet láza volt,
a vajúdó lét szült zsenge reményt.

Suttogón ha mesél bíbor alkony,
s titkon még felsír az emlékezet,
gyémántporból festi újra arcod:
álmot, mely sors tőrén elvérezett.

(2016. április 4.)

Százezer lépés

Bár lenne szóimnak tiszta tükre
szavad, de látod, semmibe vezet
százezer lépés - szürke ködlepel
csak az áldozat lebbenő füstje.

Vágyott percek nektára keserűn
csorog és a sosem lesz holnapot
ringatják búsan fáradt sóhajok,
mintha szólna haldokló hegedű.

A szél mély-kék adagio-t dúdol
és mint ében tollú lomha madár,
az éjfél reszkető vállamra száll,
sárga holdfolyam ömlik az úton.

A mezőn kóbor sötétség neszez,
gyengéd kézzel fától fáig oson,
s bódultan szendergő liliomok
illatát kortyolják büszke hegyek.

(2016. április 17.)

Mea culpa

Bíbort lobbantó alkonysugárból,
új reményt hozó hajnali fényből,
a szivárványnak összes színéből,
a csontot törő nehéz magányból,
magamnak, magam teremtettelek.

Tűzből fogantál akár a gyémánt,
gyönyörteljes bűn volt születésed,
de benned felmagasztosul vétkem,
s ha az ég kegyesen néz le énrám,
engedi, hogy így is szeresselek...

(2016. április 19.)

Hajnalpír

Akár kit leránt örvénylő tenger,
küzd gyötrődve, s megéli a halált,
míg fentre érve enyhet nem talál:
vagyok magam e fuldokló ember.

Ajkam zeng most hálatelt imákat.
Ó, mi' öröm hangod újra hall'nom,
úgy féltem, már többé sose hallom,
szemem arc-tükröd: fénylő imádat.

S csordul ez érzés, miként ó'bora
csurran a nemes szőlővesszőknek.
Lásd, mint gyarló térdelek előtted:
mert voltam hitét vesztett, ostoba.

Hogy múlt az éj, tűnik rettenetem.
Hajnal pírján remeg, bókol az ég,
s homlokomon újra tűz csókod ég.
Ó, én balga, majdnem temettelek!

(2016. május 2.)

Leszek...

Mi kell, kedvedre az leszek.
Fa, erdő, s a csendes berek,
arcod selymén puha szellő,
fehér szárnyú, bodros felhő.

Suttogó hang a hegyeken,
napfény csókja a tengeren,
dús virágszőnyeg a réten -
Hold-ezüst csillagos égen.

Éjszakák vágy-telt sötétje,
hajnalnak reszkető mélye -
viharral ha tombol a szél,
oltalmazóként leszek a kéz.

Zsongó határ. Forró mezőn
kóró, mely szomjúhoz esőt;
s szállongó pora az útnak,
mit félsz bár, keresed újra.

Szirtek közt a kék tükrű tó,
szíved kelyhén a tiszta szó,
a remény-röptű kék madár;
inkább élet, mintsem halál.

S az érzés száz fátyol alatt,
mi úgy ringat álomba majd,
mint mákony-ajkú nárciszok.
Több, mint előttem bárki volt.

(2016. május 4.)

Hattyúdal

Voltam vándor. Megkövült ég alatt
riadó lelkű, szárny-vesztett madár;
ím', most léttel telve zsong a határ
és megint szép az, mikor kél a Nap.

Tövis-perceim méhén láng fogant.
Úgy vártam e feldobbanó érzést,
mely ereken zubogó friss vérként
áldássá szőtte mind az átkokat.

Túlzás hidd el, nem ural felettem,
mi volt rég: fizettem könnyel érte;
legyen remény, s hit szűz ölelésed,
s ez új hitem ne kelljen temetnem.

Omlott parázsa forró nyaraknak
- hajamba ezüstöt festett a Tél -
mielőtt fénytelen rám hull az éj,
magamnak én csak Téged akarlak.

(2016. május 7.)

A szivárvány ívén

Ne távolságot kutass, hisz már itt vagyok;
két szemed énreám nézzen Kedves,
s lásd e pillét, mely feletted repdes,
hímporán nyarunk száz színe ragyog.

Jöttem vízen, hegyek ormán által,
ruhám vásott, ámde semmiség az,
hitemben ha gyengültem is néha,
léptem egyre tovább, sóvár lázzal.

Hosszú út volt. Ezt a percet vártuk
oly régen és nem csaltak az álmok:
célhoz értem, mint elfáradt vándor,
a szivárvány ívén csendben állunk.

Most csak ölelj és engedj szeretni!
Egyetlen szó kell őszintén, mélyről
- ha kimondod, összeér a fénykör -
s tőlem többé el nem vehet senki.

(2016. május 19.)

Ha elmész...

A szívem már nem akar új Tavaszt.
Sötétség jó, nappal nem válthat éjt,
hogy ne kísérthessen, űzöm a fényt,
csendessé leszek, akár mély tavak.

Marasztalni gyenge vágyó szavam,
bízni bizonytalant szűkös remény:
mint maréknyi színes tükörcserép,
s úgy félek, örökké távol maradsz.

Ha elrendelt és máshogy nem lehet,
menj jelölt utadon, vissza ne nézz;
ne gondolj vélem, haragom se féld,
számra keserves átkot nem veszek.

Érted zúgón leszek gyászos harang,
bús, fekete könnyel majd siratlak -
s bárha száz halált halok miattad,
elfogadom, hogy csak álmodtalak.

(2016. június 4.)

Áldás

Óh, mennyi sár, mily tenger alázat
volt utam - vak kín, égő kételyek -
s porában ím', lábadoz térdelek,
mert mindenre Te lehetsz a válasz.

Itt vagy velem, a kezed kezemben.
Halld e dallamot: úgy lebeg lágyan
a mély, csillag-füstös éjszakában,
mint hogyha szférák zenéje lenne.

Karom takaród, oltalmazd vállam,
éjfél jó, s bocsájt szemedre álmot,
s én őrizlek. Szépséged csodálom:
oly törékeny, oly tiszta varázslat.

Szívem úgy remeg, riadt madárka,
ajkamon sóhaj: szelíd, szerelmes,
szememben a hála könnye reszket:
áldom sorsom, hogy Reád találtam.

(2016. június 16.)

Őrizlek

Te csak aludj még békésen kedves,
lebben az éj, mint a puha paplan.
Oly szép Vagy, amikor öntudatlan
bódulatban pillád meg-megrezzen.

Félőn, hogy el ne riasszam álmod
- mint ki érinthet páratlan kincset -
úgy simítok szemedről egy tincset,
vigyázok, hang ne törje e mámort.

Szinte fáj, úgy reszket benn a lélek,
s mert Tégedet magáénak mondhat,
rejteken fénylő dallamok zsongnak.
Nem élném túl, ha elvesztenélek...

(2016. június 24.)

Megváltás

Magad légy rajtam égi kegyelem,
áldott kéz, amely eltörli múltam
és űz sötétet, hogy lássam új nap
mint ébred távol fénylő hegyeken.

Néked ma hitből feszítek vásznat,
megbarnult rámán szűzi fehéret;
fess rá megszentelt varázsigéket:
élet-rúnát mély sírbolt magányra.

Írj felül sorsot, mit ítelt végzet,
s szívemet zárd lángoló lakattal,
hogy e kívül béklyót ne akarjak,
megváltóm légy: a végső ígézet.

Tudom, mi voltam és mivé lettem,
s bús-parány létem értéke mennyi;
hogy méltó legyek Téged szeretni,
lángokkal formálj arcodra engem.

S egykoron, ha e halk földi álom
gyertyám ellobbantával véget ér,
súgd fülembé utolsó szép meséd.
Várni foglak majd a másvilágon.

(2016. július 6.)

Téli szivárvány

Dér-szirmot nyíltak a jégvirágok,
gyémánttá lett fönn a bérci magas,
az a Tél valahogy mégis más volt:
mintha visszatért volna a Tavasz.

Ó, mi' könnyű is volt jöttét hinnie,
hisz régtől vártam éber csendesen
és égből hulló, nem remélt kincset
magától vajh', mely koldus vetne el.

Míg holt-kéken szunnyadtak a tavak
és fagy nehéz pörölye szikrát hányt,
dús élet-forrásként csordult szavad,
s festett felettünk pazar szivárványt.

Csodát éltünk át a Tél hűs csendjén
- fény-íve mint vállunkon reszketett -
szívemen ha szikrát gyújt ez emlék,
most is fáj, hogy csak ennyi lehetett.

Nem tudom, van-e zuga a Földnek,
hol Téged még újra megtalállak -
meglehet, csupán én látok zöldnek
egy csontvázzá fonnyadt rózságot.

(2016. július 12.)

Decrescendo

Szirmokat tépek: szeret-nem szeret.
Ablakom zúzmarás, pedig Nyarat
súgnak szél borzolta ég-kék tavak
és úgy bíznék, de bíznom sem lehet.

Lelked bár foszló hálóban reszket,
mégis érinthetetlen: büszke bérc -
hús fenségéhez szavam szürke érc,
halk fuvallat és vihart nem kelthet.

Ó, hányszor vérzett el jég-falakon
az érzés és hányszor tört hitében!
Látni, őrjöngő dúvad miképp lesz,
s mint válik tébollyá, nem akarom.

Halkul a zene, bús-csendes napok
jőnek. Fény suhan a dombok ölén,
majd tűnik, mint a horizont ködén
túl semmibe szálló felleg-hajók.

(2016. július 20.)

Alkonytűz

Állok szírtén, hol tenger zúg alant,
lassan a fényből sejlő árnyék lesz,
hajamra - minő furcsa lázkép ez -
mintha csillag-úr könnye hullana.

Ejtőz' a Hold egy bodros fellegen,
köd fátyla lebben sűgő habokra -
éj sötét szíve mély súllyal dobban,
rejtett homályán arcod feldereng.

Szelíd szépségét elmúlt napoknak
szellemek őrzik titkos szentélyben,
s a szál, amit sors keze nem téphet,
álmom pók-selyem béklyóba fonja.

Mert körforgásán amint kél reggel
a Nap, s száll rendre alkony vizébe
- vándor pillangók hajnali szélben -
tudom: mi találkozunk még egyszer.

(2016. július 24.)

Vae victis

Józan ész lángjain égett el minden.
Mint fáradt levél szálllok a szélben,
eltűnt perceknek megannyi kincse
porladó aranyként pereg a mélybe.

Semmi nem melegíti hűlt világom,
megdermedt égen fekete Nap kel -
sírboltba hullt gyenge Tűzvirágom,
vértelenül nyílt, reménytelen halt el.

Nincsen hit és erő, mely törhetetlen.
Elvesztem, s Te is egyképpen vélem,
meddő csatákban, sors-meredélyen.

Vae victis! Jaj a legyőzötteknek!
Éjjel ha reszket száz csillag fénye,
csak ők siratnak engem és Téged.

(2016. augusztus 3.)

Még lehet...

Mint bíborban gyúló hajnalsugár
fénye mikor ébred mély-csendesen,
mit szem látni akar nap-nap után,
ilyen vagy énnékem szép Kedvesem.

Zsongó, s dús érzés, ahogy az élet
vér-folyók nyers morajlásán árad
- áldott rezgés, nem múltó ígézet -
selymes kéz, mint a szellő a fáknek.

Kísérsz, ha járok messzi tengeren,
úgy vársz rám, akár rejtett kikötő,
múlt bátyája vagy, szelíd jelenem,
s még sors engedi, Te leszel jövőm.

Imádság, mely benned életre kelt,
ennél többet óh, mért is kívánnék,
hisz kincset birtoklok érdeemtelen,
s óhajom az: sose legyen másként.

(2016. augusztus 3.)

Nem sejteted...

Az álmok mily soká gyötörtek még
és amint pillangót űz egy gyermek,
mily soká' kerestem tűnt szerelmed,
s morajló szívem nem lelte enyhét.

Hogy kárhozatra vitt a végzetem,
de nem vigyáztak őrző angyalok
és koldus volt valahány hajnalom,
míg bolyongtam a csillagvégeken.

Azt sem, mint lettem kóbor kísértet:
tétova árny múlt Hold-udvarában -
hogyan hosszú évekig merre jártam,
s távolból vissza mi céllal tértem.

Már csak békét, s feloldozást kérek,
nem gyújtánék újra lobbant lángot.
Remegő hit (nincsen semmi másom)
az, hogy talán még nem temettél el.

(2016. augusztus 15.)

Késő eszmélés

Messze suhantak hajdani fények,
ám ne hidd, hogy arcodat feledtem,
s mégis oly nehéz törni e csendet,
hidat verni majd negyedszáz éven.

Hajad selyme - bár a kép távoli,
s idő-folyondár hálóra szőtte -
lágyan sejlik, ha búzamezőknek
hulláma ring és szőkén álmodik.

Mert sosem múltál. Fekete éjben
az égen ha Holdselyem csorog át,
lent sötét vásznat húz a félhomály,
az árnyak közt gyakorta kísértesz.

Valós magamtól messze kerültem.
Embertelen, rideg szürkeségben,
éhínségből szívem hűtlenné lett,
s vakon más karjába menekültem.

Büszkén vinni keresztjét a sorsnak,
tűrni hittet sóvár csillag-magányt,
bízni, hogy új holnap virrad talán,
bármi' nehéz: várnom kellett volna.

(2016. augusztus 25.)

Újra tanulak...

Te voltál a leggyönyörűbb lecke,
mit álomból riadtan is fújtam -
mélyét ahogy feltárja most lelked,
úgy ismerlek, s tanulak meg újra.

S örvendek Néked én vak-hitetlen,
sors mintha kincset tenne elébem,
melyt el talán sosem veszítettem,
mert ott voltál szívem rejtekében.

Míg rétegenként hull le a fátyol,
hús balzsammal áraszt el a béke,
az arcod egyre tisztábban látom,
s a megnyugvás reám talál végre.

Mint mikor alkonyra szól a harang,
a mezőkön halk léptű szél lebben,
kék dalt suttognak a szelíd tavak,
s árad az éjidő lágy, mély csendje.

(2016. október 6.)

Holnap

Szabad lettél, a holnapon révedsz.
Ott él benned a derengő vágykép -
mely lehet való, de lehet másként
is - halvány kontúr távol kódében.

S indulnál apró, törékeny bárkán
- szél fútt' vitorlával vad vizeken -
mert érzed itt már minden idegen,
ha maradsz lassú halódás vár rád.

Bánatod - akár egy mély óceán -
iradatlan súly, mely szinte eltemet,
köntösét add nékem, én felveszem,
hidd el, nincsen, aki méltóbb reá.

Gyógyítóul ím' fogadd el kezem,
menedékként dülő viharokban -
jövőd érce még kohókban olvad,
s ha engeded, kovácsa én leszek.

Nézd Kedves, a sziklameredélyen
bíbor palástot bontva kél a Nap!
Fáradt szívünknek új oltárt avat,
lángja dacol majd orkán hevével.

Ne siesd el, még várok, ha kéred
- ahogyan huszonöt évig vártam -
halkan szólj és mérlegeld a választ!
Nem lesz már másik huszonöt évem.

(2016. október 4.)

Tristesse

(mert újra November...)

Épp úgy, mint mikor először jöttél,
opál köd leng novemberi fényben.
Hajam lásd, csillámló ezüstté lett,
jeltelen nem múlhat huszonöt Tél.

Rőt lomb szőnyege ropog alattam,
ágyat vet a hosszú, dermedt éjnek,
mégis (ahogy régtől minden évben)
felcsendül egy ábrándos Tavaszdal.

Mely Ősz végén ébredt váratlanul
- az a furcsa, vágybontó kikelet -
visszatér, s még reménnyel hiteget.
(Ó, örök gyermek, hát sose tanulsz?)

Messze szökkent illatod kámforán
bódulva gyémántot hint az emlék:
mintha megint ifjú magam lennék,
ki híven elhitt százszor száz csodát.

Sajgó kín, s gyönyör, oly éteri kép
arcod - de káprázat, látomás csak -
magány szaggatta szívem oly árva,
mint fagy szirtjén jajgó' északi szél.

Dúdolok könnyes, halk szimfóniát,
halandó nem hallott szebbet soha.
Kecsesen, álmoként lebegsz tova,
s szemembe ég füst-arany glóriád.

(2016. november 1.)

Ha látni akarsz...

Nézz a szemembe egyetlen egyszer
és lásd, abban mely éhes láz lobog,
Tükröznek benn fenséges távolok,
ég magas bércek, hullámozó tenger.

Szivárvány, mely eső után ragyog,
s messzi csillagok szikra ösvénye
- íriszem csodák, szépség örvénye,
ám mögötte minden kopár, fagyos.

Szétfoszlik a sok bűvös varázslat
pillantásod, ha mélyebbre vetül -
egy zord, sötét valóságba kerülsz:
rút, szikkadó sivatagot látsz majd.

Láthatod, ki voltam, s kivé lettem:
a hontalan koldussá vált árnyat -
egy nem múló, értelmetlen vágyat,
mely gyötör, s pokolra ítelt engem.

S kit soha-soha meg nem tagadtam
- hiába sújtott rám átok, s végzet -
egy féltve őrzött, szent álomképet.
Láss szívemig: ráismersz Magadra.

(2016. november 5.)

Lehetsz-e mondd... ?

Nimfája sóvárgó szép dalomnak,
ki örömben vélem egyként osztoz',
s bánat vásznára színeket foltoz,
mikor szívem sötét búval dobban.

Kísérőm, merre vágyaim visznek,
fentről vigyázó csillagom fénye,
gyámolítóm, ha árnyaktól félek -
újult reményem összetört hitben.

Napkorong hajnal fodros tavában,
mely a tündöklő kék égnek reggel
csókjával vall meg örök szerelmet,
s köszön el tőle alkonyba szállva.

Álmodom mély sírboltba temetve.
Leszel-e kéz, mely felém int hívón,
s ha (miként hajdan Lázár a sírból)
felkélek - az Élet mondd, lehetsz-e?

(2016. november 9.)

Alkonyi csendben

Sarumon hosszú útnak sarával,
honvágyó szívvel távolról jöttem,
arcod vezérelt borongós ködben,
elmerülök most szemed tavában.

Tudom azt hitted, vissza se térek,
vagy odavesztem vad vidékeken.
Nem tagadtam meg tett ígéretem,
esküszöm Hozzád visszavezérelt.

Alkonyodik már, lebben az éjjel,
s fénylik fenn a csillagok tengere,
símulj karomba én szép kedvesem,
míg el nem alszol, mesélek Néked.

S tudd, a hajnal is melletted talál,
itt leszek és el nem hagylak többé;
nincsen más: jelen és mindörökké,
s nem szakít el Tőled, csak a halál.

(2016. november 27.)

Némaságra ítélve

Én vagyok, ki melléd rendeltetett,
volt idő, mikor még hitted talán,
mégis fojtottad a vágy parazsát,
s hamva hitet, reményt eltemetett

Emészt a csend, a nihil körbevesz,
óh, pedig lenne mit elmondanom,
de bármi fájó, sosem mondhatom,
hallgatás pecsétjét nem törhetem.

S hiába is szólnék, nincsen kihez -
reszketve fekszem vetetlen ágyon,
összébb húzhatom feslett kabátom,
attól még kevésbé nem lesz hideg.

Ernyedten lobog a lámpás fénye,
ablakomon benéz egy néma árny,
prédát szagolva les a vén Kaszás,
érzi, hogy bent múlni kész a lélek.

Már nem ijeszt a végső révület,
jégcsapok lógnak kopár falakon,
s tiltás-rúnákkal lázas ajkamon
halni is jobb, mint élni...Nélküled.

(2016. november 29.)

Hiszem...

Hová, s mért suhansz vágató idő?
Maradékomb ne feszítsd keresztre -
ne kelljen ama perctől remegnem,
midőn dús fám majd ágastól kidől!

Mert az élet tartozik egy táncsal -
sejtelem bár, ez való miként lesz,
a gyémánt könnyek sajgó miértje
akkor végre megnyugvást találhat.

És hiszem: kell légyen egy ölelés,
még egy csók, oly szűziesen tiszta,
mint a legszentebb szentélyek titka,
s mint a Napsugár, ahogy földet ér.

Ha teheted sors, ó, engedj nékem
- sose lennék nagyravágyó törpe,
ki bármit kap, áhít egyre többet -
s a pillanat mindent teljessé tesz.

(2016. december 7.)

Fagyöngy

Mélybe hullott, elveszejtett időm,
mely mint a folyó, árad parttalan,
s hullámot vetve zokog hangtalan,
ó, számon kérném, de nincsen kitől.

Tavasza, Nyár, Ősz és didergő Telek
múltak. Messze sodortak el Tőled,
más szinte nem is maradt Belőled,
mint szívemben a bíborszín hegek.

Olyan Vagy, akár a fának gyöngye,
smaragd szerelmed halálos méreg,
őrizni mégis bús-boldog kényszer,
s engedni Téged a szándék gyöngye.

Bámulom az égboltot merengve -
kékjén felsejlik angyal-kék szemed
és a felhők, mint hajdan két kezéd,
úgy ölelnek át, s ringatnak egyre.

Látomás, mégis dajkál, s mámorít,
ahogy kis magokat dajkál a föld,
s bár fagyos csíra a majdani zöld,
már egy jövőendő Tavaszt álmodik.

(2016. december 19.)

A Tél csendjén

Fenyők ágain, s mélységes, távol
hegyhasadékok torkán megrekedt
visszhangban fogoly idő vesztegel,
de így jó. Most hűs békére várok.

Bennem sápadt emlékek sejlenek,
dallamuk halk, lágy tündérhegedű,
nem fájón sír, nem szürkén keserű,
ábrándos sóhaj, egyre csendesebb.

Jégben vajúdó vágy volt a miénk,
ártatlan arcú, hópehely gyermek,
oly törékeny, s nem életre termett,
bár mély-sötét éjben olykor kísért.

Tízezer nap magányán át nézlek.
Mi lehetne jövőnk, lázálom csak
és meddőn áldozni bálványoknak,
óh, keserves, s átokkal vert lét ez.

És vajh', mennyit érne az áldozat?
Sorsod, utad van. Nekem egy másik,
s magunkét járjuk már mindhalálig,
mint csillagok, fénylő-magányosan.

Sok-sok év eltelt és nem hűtlenség,
bölcs ész szól ma, s int elengedésre.
Kivérzett a múlt, hagyom, enyészzen,
leljen nyugvást a Tél ezüst csendjén.

(2017. január 14.)

Jégkristályok

Bizakodtam, tán irgalmas az Isten,
s az ínségben megkönyörül rajtam,
ha látja, bolyongok hóban-fagyban
és enyhébb lehet e Tél, amint hittem.

De jaj, az ablakok dermedt üvegén
zúzmara fénylik, jégkristály csoda,
s mind, mi szép rajta túl illant tova,
akár egy sosemvolt lenge tünemény.

Elküldöm Neked e fagyott virágot,
szirmán a halál arcába látsz majd,
ki jegyesem lesz nyomorúságban,

ha a szó, mely Tiéd, nem töri átkom.
Ó, jöjj, olvaszd fel szenvedélyeddel
testem, mely a Tél keservén senyved!

(2017. január 4.)

Nem kérek többet...

Csak amennyit kettőnkért kérhetek.
Ó, mondd, ezzel ki ellen vétkezünk?
Foszlott színekkel átszótt életünk
vággyal újra festve még szép lehet.

Lásd, előtted szívem most letérdel,
s kedvedért a megszentelt oltárra
terítem szűz gyolcsát tisztaságnak,
zsengébb áldozat Hozzád nem ér fel.

Mit cserébe kérek, csend és meleg,
nem kell magasan lobogó máglya,
melynek égboltot perzsel a lángja.
Úgy szeress, e tűz ne emésszen el!

Omló, szelíd varázs kell énnekem.
Melléd bújva mesélni halk mesét,
s hallgatni bódult sóhajod nesztét,
csillag köszöntyűs, langyos éjjelen.

S mikor az álom hús csókkal zárja
pillám, mint virág kelyhét az este,
szárnyán repülni végtelen messze,
egy áhított, fénylőbb valóságba...

(2017. február 3.)

Ott és akkor...

Szerelmed úgy tört szilánkká,
ahogy tavasszal folyók hátán
riadt sikollyal roppan a jég
és fagyos bölcsőjét elhagyva,
halálból nyert újjászületésen
ujjong, s fürkész messzi célt.
Találtál más utat nélkülem...
A tébolyult, önkínzó révület,
a csend, mit örökölt hagyta,
majdnem a sírba tett,
de tudom, a vesztes kínja ez.
Szemedbe nem csalt könnyet,
mégse bántlak, ha átkoználak,
a semmi nem lesz könnyebb.
Nem várok megbánást Tőled.
Nem kell látnod, mivé lettem,
s mert lelkem bolyongva jár
sivataggá aszott pusztaságon,
szánalmad brokát köntösét
engesztelésül vállamra ne vesd.
Ne mélázz késő eszméléseden,
hogy mit eldobtál, kincs volt talán.
Hidd el, nem lenne súlya már...
Sosem tudom meg, miért tetted.

(2017. február 19.)

Éjfél tájban...

Mikor megkondul künn a toronyóra,
olvadt holdezüst csorog a házfalon,
s az ablakok álmosan merengnek el
a suttogó homály szendergő titkain,
s hiányod szinte fuldokló fájdalom
- mint mindig, ha tőlem távol jársz -
a képzelet szárnyán repülök Hozzád.
A tűzben égő, Téged vágyó szavak
pókhálót fonnak a reszkető csendre,
mely félszegen ölel át - mintha itt
lennél mégis - hűs fátylak lengnek,
s lázas arcom szelíden simítja meg
láthatatlan, gyengéd fantom kezéd...

(2017. február 25.)

Sentimento...

Nem tudom, belőlem
mennyit őriztél meg...
Én még őrizlek Téged
remegő szívdobbanásban,
s hiányod ácsolta kínpadon
hogyha fekszem tehetetlen,
fájdalmat már nem érzek,
mert hajdan volt mosolyod
tépett arany szálaiból
takarót szőnek felettem
a szikrázó gyémánt csillagok,
s el nem csókolt csókjaink
képzelt parazsán melegszen,
mikor dér-ezüst fátyolt
öltének fagyos, téli hajnalok...

(2017. március 1.)

Valahol...

Mi mindig egyek leszünk...
Nem számít, mely viharok
zúgtak át a világon, mikor
a minden elveszni látszott,
hogy mily távoli vidékre
sodort volna el isteni szél,
mint vándor faleveleket...
Ha volt is szívdobbanás,
mely tán másért dobbant,
bűvös szempár melynek
tüzén szemem elmélyedt,
s a vágy lenge nimfaként
járt vélem pillangó táncot,
a mélységet, hol kezdettől
lakozol, nem érintette meg.
Egyetlen valóm Te vagy...
Kezdet, vég, sors pecsétje,
Hozzád mérhető nincs más
és soha, senki nem lehet...

(2017. március 3.)

Szerelem

Megszületéséhez nem
kell, csupán a pillanat
szinte töredéknyi része,
akár egy ősrobbanás...
És éppen azért, mert
az ész vakrepülésben
zuhan az ismeretlen,
mégis csábító mélybe,
mire az eszmélés kusza
spiráljain áthaladva
eljut a felismeréshez
és kérdéseket tenne fel,
a szív már réges-régen
mindenre tudja a választ...

(2017. március 13.)

Nem múlt el...

A tükröt, mely jégbe zárt
magányod mélyét feltárta,
Magad mutattad nekem...
Ha színes délibáb csupán,
mit lobbanó férfiúi hévvel
szemem valóságnak látott,
s a ködkoronás kék hegyek
szirtjein éledő visszhang
- mely reménnyel ígézett -
hazug volt, s kacéran álnok
fülembe kúszó szirén éneke,
azt még Te sem tagadhatod,
szavam hullámokat keltett -
szívedre simult puha selyme,
egy szebb, s élhetőbb világ
kapuja nyílt meg előtted...
Vágy szülte hópihe álmom,
bár tudva-tudtam, bölcsője
felett komor árnyként lebeg
a könnyörtelen, gyilkos ész...
És végül elveszejtője lett...
Ám pillangó léte nem múlt,
nem múlhat el nyomtalan -
száműzve, hontalan kering
valahol, túl a szivárványon...
(2017. március 16.)

Rózsahamu

Csillagnyáj bóklász' az égi réten,
közöttük a Hold némán vándorol.
Sápadt fénye arcomon átcsorog,
s lágyan merül szemem tóvizébe.

Tajtékot vet a szunnyadó mélység,
ajkamon kél könnyű, vágyó sóhaj;
akárha csak tegnap történt volna,
felsejlik egy messze tűnt emlékkép.

S merengék fakult, régi szavakon,
mint mindig ha a fenséges tiszta,
csendes űrben a mindenség titka
tárul elém. Te ott vagy valahol...

Szárnyát fölöttem kibontja a múlt,
gyengéden érint hó-puha selyme,
s parázslík a szív. Őszült fejemre
lángoló rózsák bíbor hamva hull.

(2017. március 17.)

Tartalomjegyzék

<u>Úgy...</u>	5
<u>November</u>	6
<u>Ha eljössz...</u>	7
<u>Csillagszonett</u>	8
<u>Dermedő világ</u>	9
<u>Levél a távolba</u>	10
<u>Crescendo</u>	11
<u>Január</u>	12
<u>Törjön hát...</u>	13
<u>Nem számolom...</u>	15
<u>Valse triste</u>	16
<u>Áhítat</u>	17
<u>Tengerszem</u>	18
<u>Fata morgana</u>	19
<u>Százezer lépés</u>	20
<u>Mea culpa</u>	21
<u>Hajnalpír</u>	22

<u>Leszek...</u>	23
<u>Hattyúdál</u>	25
<u>A szivárvány ívén</u>	26
<u>Ha elmész...</u>	27
<u>Áldás</u>	28
<u>Őrizlek</u>	29
<u>Megváltás</u>	30
<u>Téli szivárvány</u>	31
<u>Decrescendo</u>	32
<u>Alkonytűz</u>	33
<u>Vae victis</u>	34
<u>Míg lehet...</u>	35
<u>Nem sejtheted...</u>	36
<u>Késő eszmélés</u>	37
<u>Újra tanullak...</u>	38
<u>Holnap</u>	39
<u>Tristesse</u>	41
<u>Ha látni akarsz...</u>	43

<u>Lehetsz-e mondd... ?</u>	44
<u>Alkonyi csendben</u>	45
<u>Némaságra ítélve</u>	46
<u>Hiszem...</u>	47
<u>Fagyöngy</u>	48
<u>A Tél csendjén</u>	49
<u>Jégkristályok</u>	51
<u>Nem kérek többet...</u>	52
<u>Ott és akkor...</u>	53
<u>Éjfél tájban...</u>	54
<u>Sentimento...</u>	55
<u>Valahol...</u>	56
<u>Szerelem</u>	57
<u>Nem múlt el...</u>	58
<u>Rózsahamu</u>	59

Egy kedves ismerős – verseim kapcsán – azt mondta nekem egyszer, hogy én tulajdonképpen a ***szerелеmbе vagyok szerelmes...***

Tréfának szánta, de részben ráhibázott az igazságra. Ez az érzés egészen fiatal koromtól meghatározó eleme az életemnek, ebből adódóan fontos, sőt kiemelt szerepet játszik költészetemben is. Az Iker Lélek nem képes megtagadni önmagát és egyidejűleg tud szárnyalni múlt, jelen és a képzelt jövő síkjai között.

Mindig egy parányi rezdülés dönti el, hogy az adott vers melyik dimenzióról szól.

Ebben a válogatásban szerelmi líráim színes és sokrétű palettájáról gyűjtöttem össze néhányat.

2018. július havában

